

SPAȚIU DE LUMINĂ

MARIUS DANIEL MIHU

Născut la 08.08.1969;

Inginer la Muzeul Petrolului Ploiești;

Absolvent al liceului „I.L.Caragiale” Ploiești în 1987;

Licențiat (1994), Master „Inginerie de Zăcământ”, 1995, Master „Extracție Petrol și Gaze”, 1996 la Universitatea de Petrol și Gaze din Ploiești;

Doctorat în istorie (2022) la Universitatea „Valahia” Târgoviște;

Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (2022).

CĂRȚI PUBLICATE:

Istoria jurnalisticii prahovene în monografia *Ploiești – Orizonturi Culturale*, de Nicolae Dumitrescu;

Spațiu de lumină – poezii, Chișinău 2008, Editura „Prometeu”;

Moarte și iubire – poezii, Ploiești 2008, Editura „Karta Graphic”;

ContraAAtac de cord – poezii, Ploiești 2010, Editura „Karta Graphic”;

Idei în marșuri – poezii, Ploiești 2013, Editura „Karta Graphic”;

Serviciile secrete ale ... memoriei – poezii, Ploiești 2017, Editura „Karta Graphic”;

Satu' și răpostu' – roman, Editura „Karta Graphic”(2022).

PREMII:

Cupa presei la Tir, etapa națională, la fiecare participare;

În perioada 1999-2003, premii pentru *cel mai bun reportaj*;

Concursul Internațional al Revistei de creație și cultură „Bogdania”, Premiul de Excelență, 2023.

REFERINȚE CRITICE:

acad. Vasile Tărășeanu (Cernăuți), acad. Vasile Cimpoi, (Chișinău), prof. Ioan Deaconescu (Craiova), Constantin Barbu (Craiova), Ioan Suci (Brașov), Nicolae Dumitrescu (Ploiești), George Călin – Urziceni, Revista „Apollon”, Răzvan Ducan (Târgu Mureș), Nicolae Băciuț (Târgu Mureș) revista „Vatra Veche”.

MARIUS DANIEL MIHU

SPAȚIU DE LUMINĂ

CÎȘMIGIU
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHU, MARIUS-DANIEL

Spațiu de lumină / Marius Daniel Mihu. - București : Cișmigiu Books,
2023

ISBN 978-606-28-1734-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062817343

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

Diinspre rătăcirii astrele

Indiscutabil acest mare tânăr
Danail Mihai este înzestrat
cu multă haz poetică din
care cauză în unele momente
inspirat, domnia sa nici
nu știe ce să facă din
abundenței cu el, riscând
astfel 'să fie aruncat în
groapa cu lei.

Sunt sigur că timpul și
va da răsunet de mare
necesitate într-o năvălire fiindcă

Scrise în dulcele stil clasic
preferențele lui vin să zădărească,
să răstoarne, să demoleze
construcțiile unei comodități
cerușii în care ne complăcem
sau ne cramponăm din considera-
rențe aliorilor, ridicând în
locul lor, statuile Marelui
neunoscut.

Cel puțin dintr-o dăruire
de din care citez câte
o strofă

' Ființă cu stare de rană
 în 'ultimul loc pe pământ
 Te simt cum cobori către soare
 sub gândurile de vânt... '

și
 1. f. zburii la semnă deschi

' Adunări și scaderi
 pe sub apă sunt muntii
 Și departe nu ieri
 Du români, Cernăuții"
 (Deportat

stau morminte și credințe
 că Daniel Moțu ore
 uritor.

Doamne, ajută-L!

M. Târășcanu

Cernăuți

NESFÂRȘIT DE ÎNCEPUTURI

Cine ești?

Și am fost când eram
Pomul tău de sub geam

M-au bătut foarte mult
Vânt, și ploi, și trecut,

Dar sub geam am ramas
Foșnet trist, fără glas

Întrebam uneori
Ierbi, furnici, trecători

Cine ești și de ce
Simt ceva ce nu e... ?

Frunze mor, anii trec
Noapți îngheț, zi înec

Dar aștept sub ferești
Să îmi spui cine ești,

Și de ce te iubesc
Printr-un geam nefiresc

Când puteam, și aveam,
Păsări vii sus pe ram

Și în cer libertăți
Și eu nu...Seama dă-ți !

Am rămas, și tu știi,
Să iubesc colivii,

Să ador ce era
Nu pe ram ci în ea...

Eu și tu, fără noi
Doi străini amândoi

Cautând să mai fim
Spre sfârșit androgin.

Te iubesc așa mult
C-am uitat cine sunt!

Uneori te-am atins
Prin zăpezi ce m-au nins,

Printr-un lemn rătăcit
Peste care-ai pășit.

Tu nu știi, doar mă vezi
Ca un fulg în zăpezi

Sau biet lemn pentru foc
Sau un gol fără loc,

Colivie spre cer
Unui timp efemer...

Chiar cu ramuri nu știu
Colivie să-ți fiu,

Știu atât: că tu ești,
Mă respiri, mă găsești

Uneori mă și simți,
Din priviri mă alinți.

Mă atingi cu un gând
Doar prin geam când e vânt,

Dar nu-mi spui nu, nu, nu
Dacă nume ai tu !

În curând poate vezi
Un copac sub zăpezi

Fă un gest, dă-mi un semn
Poate om e sub lemn

Pentru tine mereu
Cine ești? Tu sau eu...?

Ocean fără izvoare

Ce mai faci și ce mai face
Cuplul care nici n-am fost,
Mai trăiești un gol ce tace
Plin de vorbe fără rost ?

Azi ce provocare vine
Continuând în felul meu
Să sfideze rău cu bine
Antichrist cu Dumnezeu?

Ce mai faci minune brună,
Tu, ființa de amurg,
Soarele căzut în Lună
Dar nehotărând prelung?

Pe cărarea firii tale
Care sfânt se scurge lent
Șovăind un mers agale
Spre periculos torent?

În seducția totală
Un alt muritor căzu,
Sau rebela ta sfială
Te-a lăsat doar Tu cu Tu?

Ce mai fac copiii noștri
Care nici nu au părinți,

Cu toți viii și toți morții
Prin reci nașteri vrei să-i minți?

Nu mai dai tu drept la viață
Celor care nici nu sunt
Altceva decât o ceață
Pe mocirle, pe pământ ?

Mai lăsat acolo unde
Nici uitarea n-are drept
Limitat – în stări profunde,
Infinit – în ce mă pierd.

Pe adresa ta zăvoare,
Bariere, lanțuri, vămi
Și-un ocean fără izvoare
Se evaporă la țarm...

Hei, amurg minune brună
Poți să-mi spui în ce culori
Soarele lipit de Lună
Va ilumina în zori ?

Poți să-mi spui, de fapt, ce este
Între noi din ce nu e ?
Hai și minte o poveste
Despre noi. Despre orice!

Elementară

Nu te-am iubit sofisticat
Ci doar atât: cât să te doară
Că nu te-am vrut destin pirat
Și nici pe inimă povară.

Iubirea mea nici n-a avut
Puteri ca să oprească aște
Din drumul lor contrafăcut
Sub bolta visurilor noastre.

Iubirea mea măcar n-a fost,
Atunci când tu simțeai că doare,
Eternitatea fără rost
Cu nemuriri întâmplătoare.

Iubirea mea! Cât de puțin
Efort al inimii se vede
Când cu iubirea ta Destin
În comparație se pierde.

Și totuși neavând răspuns,
Când a uitat să o mai doară,
Iubirea mea a și ajuns
Iubirea ta. Elementară!

Jumătatea

Într-un Rai renegat
Dacă Eva-i greșeală
E Adam vinovat
Prin geneza primară.

Viața ei ce ar fi
Viața lui dacă nu e
Nenăscând nici copii,
Nefiind nici statuie?

O mai uită un prost
Într-o stare neclară
Pe acea ce i-a fost
Jumătatea totală.

Și tot el, scripitor,
Regăsind-o în fire,
Se consimte dator
C-un buchet de iubire.

Ea mereu e la fel
Inegală cu sine
În surâsul rebel,
În potop de suspine.

Orișicând a ajuns
Într-un glas, în oricare,
E deja un răspuns
Căutând întrebare.

Dar ce e cel mai mult
Depășindu-și destinul,
Viitorul tăcut:
E geneză continuu.

Din uitări sau iubiri,
Din eroare sau dramă,
Renăscând amintiri
Cel mai mult ea e mamă.

Însă singură când
Se trezește în lume
Spre toți ochii tăcând
Doar ca simplu pronume,

Poate sincer greși
Un traseu cât o crimă
Plin de gesturi pustii
Unde gândul reprimă.

Inamicul, în fond,
Pentru ea e uitarea
Jumătății de cord,
Jumătății mai marea!

Femeia e partea
Care viața o leagă
Pentru El jumătatea
Și prin sine Întreagă.

Total aproape

Am dorit ca să rămân
Să o pot iubi de-aproape,
Cu mult aer în plămâni,
Pe o insulă de ape.

Mai incediam o stea,
Mai cristalizam oceane,
Când plecarea dinspre ea
M-a constrâns să trăiesc drame.

Lumea fără orizont,
Liberă complet de graniți,
Tremură pe orice front
La soldații morți, în raniți.

Camarad pe veci cu ei
Marșul meu spre alte forme
Poartă convertiri de zei
La păcatele enorme.

Doar doream să mai pot sta,
Să-i rămân total aproape,
Când, subit, în preajma sa,
Nici un spațiu nu mă-ncape.

Ce noroc și nenoroc
Zbor oceane, înot stele,

Dar nu pot să aflu loc
În iubirea vieții mele.

Zonele în care sunt,
Limita mereu anostă,
Se reduc doar la un punct
... din iubirea noastră fostă.

Himera

Mai aiurea ca tot
Decât toate ce sunt
Mi-a rămas la sfârșit
Doar un singur cuvânt.

N-a fost nimeni ca ea
Și nicidecum nu va fi,
Orișunde ajung,
Orișicât voi trăi.

Lângă ea n-am ajuns
Decât rar, foarte rar,
Ce noroc colosal
Spre un înger hoinar!

Cum e ea, mai nimic,
Poate ea uneori
Prin atâtea schimbări
Ce produc mari fiori,

O lumină trecând
Neînfrântă prin nopți
Ca un puls înviat
În artere de morți.

O doream infinit
Dar pierzând-o mereu,

Mi-e prin Biblii puțin,
Mai puțin Dumnezeu.

Din atomi cum e ea,
Aranjați genial,
Dă impresia că
Nu există final!

Și de aceea pot
Da religii în schimb
Veșnicia, de fapt,
Pe un altfel de timp.

Pentru timpul cu ea
Ca posibil cândva
Chiar de nu, nu va fi
Într-o zi chiar așa.

O iluzie-n plus
Care moare trecând
A săpat alt destin
Chiar la mine în gând.

O iluzie? Nu.
O himeră? Corect.
M-a atins și acum
Am un cearcăn în piept.

Ce rămâne din tot
Când murim, înviem:

Să n-avem ce dorim,
Cel mai drastic blestem!

Mai frumoasă ca tot
Ce-am văzut, ce-am trăit
O himeră, atât,
Înțeleg la sfârșit.